

The Holy See

PAPIN NAGOVOR UZ MOLITVU ANĐEO GOSPODNJI

Nedjelja, 3. listopada 2021.

[Multimedia]

Malenost je odlika Isusovih učenika

Draga braćo i sestre, dobar dan!

U Evanđelju današnje liturgije vidimo prilično neobičnu Isusovu reakciju: ozlovoljen je. Ono što najviše iznenađuje jest da njegovu ozlovoljenost ne izazivaju farizeji koji su ga stajali na kušnju pitanjima o zakonitosti razvoda braka, već njegovi učenici koji, kako bi ga zaštitili od mnoštva, kore djecu koju su donosili Isusu. Drugim riječima, Gospodin nije ozlovoljen na one koji s njim raspravljaju, već na one koji, da bi ga pošteđeli umora, od njega udaljavaju djecu. Zašto? To je lijepo pitanje: zašto Gospodin to čini?

Sjetimo se – bilo je to Evanđelje od prije dvije nedjelje – kako Isus, primivši dijete u naručje, poistovjećuje samoga sebe s malenima: učio je da upravo malenima, to jest onima koji ovise o drugima, koji su u potrebi, a ne mogu uzvratiti, treba prvima služiti (usp. *Mk 9, 35-37*). Tko traži Boga, nalazi ga tamo, u malenima, u potrebitima: potrebitima ne samo dobara, već i brige i utjehe, kao što su bolesnici, poniženi, zatvorenici, useljenici, utamničeni. On je tamo: u malenima. Zato je Isus ozlovoljen: svaka uvreda nanosena malenom, siromašnom, djetetu, bespomoćnom, nanosi se njemu.

Gospodin se danas vraća na to učenje i dopunjuje ga. Dodaje, naime: „Tko ne primi kraljevstva Božjega kao dijete, ne, u nj neće ući“ (*Mk 10, 15*). Evo novosti: učenik mora ne samo služiti malenima, već *prepoznati sebe malenim*. A prepoznaje li se svaki od nas malenim pred Bogom?

Razmislimo o tome, bit će nam to korisno. Biti svjesni svoje malenosti, svjesni da smo potrebiti spasenja prijeko je potrebno za prihvaćanje Gospodina. To je prvi korak ka tome da mu se otvorimo. Često, međutim, to zaboravljamo. U bogatstvu, u blagostanju imamo iluziju da smo samodostatni, da smo sami sebi dovoljni, da ne trebamo Boga. Braćo i sestre, to je prijevara, jer svaki od nas je biće u potrebi, svatko je malen. Moramo tražiti svoju malenost i prepoznati je. I tamo ćemo naći Isusa.

Prepoznati se u životu malenim polazište je da postanemo velikima. Ako dobro razmislimo, ne rastemo toliko na temelju uspjehâ i stvari koje imamo, već prije svega u trenucima borbe i krhkosti. Tamo, u potrebi, sazrijevamo; tamo otvaramo svoja srca Bogu, drugima, smislu života. Otvaramo oči za druge. Kad smo maleni otvaramo oči pravom smislu života. Kad se osjećamo malenima pred problemom, križem, bolešću, kad proživljavamo kušnju i samoću, nemojmo se obeshrabriti. Maska površnosti pada i ponovno se javlja naša radikalna krhkost: to je naš zajednički temelj, naše blago, jer *kod Boga slabosti nisu prepreke, već mogućnosti*. Evo lijepe molitve u tome smislu: „Gospodine, pogledaj moje slabosti...“ i nabrojati ih pred njim. To je dobar stav pred Bogom.

Naime, upravo u krhkosti otkrivamo koliko se Bog brine o nama. U današnjem se Evanđelju kaže da je Isus vrlo nježan prema malenima: „zagrlj [ih] pa ih blagoslivljaše polažući na njih ruke“ (r. 16). Protivštine, situacije koje otkrivaju našu krhkost povlaštene su prigode da iskusimo njegovu ljubav. Oni koji se ustrajno mole to dobro znaju: u trenucima tame ili samoće Božja nježnost prema nama postaje – da tako kažem – još prisutnija. Kad smo maleni, Božju nježnost više osjećamo. Ta nam nježnost daje mir, po toj nježnosti rastemo, jer se Bog približava na sebi svojstven način, a to je blizina, suosjećanje i nježnost. A kad se, iz bilo kojeg razloga, osjećamo neznatnima, to jest malenima, Gospodin se više približava, osjećamo ga nekako bližim. Daje nam mir, daje nam rasti. U molitvi nas Gospodin privija sebi, kao otac svoje dijete. Tako postajemo veliki: ne u iluzornoj težnji za vlastitom samodostatnošću – od toga nitko ne postaje velikim – nego u snazi polaganja svih nada u Oca. Baš kao što to čine maleni.

Zamolimo danas Djevicu Mariju veliku milost, milost malenosti: biti djeca koja se uzdaju u Oca, sigurni da se on nikada ne prestaje brinuti o nama.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre,

silno me rastužilo ono što se posljednjih dana dogodilo u zatvoru u Guayaquilu, u Ekvadoru. U strašnim nasiljima koja su izbila među zatvorenicima koji pripadaju suparničkim bandama više od 100 ljudi je ubijeno, a mnogo ih je ozlijeđeno. Molim se za njih i njihove obitelji. Neka nam Bog pomogne da izliječimo rane zločina koji porobljava najsiromašnije. I neka bude na pomoći onima

koji svakodnevno rade na tome da život u zatvorima učine humanijim.

Želim još jednom uputiti Bogu prošnju za dar mira za voljeni Mianmar: da ruke onih koji tamo žive više ne moraju brisati suze boli i smrti, nego da zajedno rade na prevladavanju teškoća i na postizanju mira.

Danas će u Catanzaru blaženima biti proglašene Maria Antonia Samà i Gaetana Tolomeo, dvije žene koje su čitav život bile nepokretne. Poduprte Božjom milošću, prigrlile su križ svoje bolesti, pretvorivši bol u hvalu Gospodinu. Njihov krevet postao je duhovna referentna točka i mjesto molitve i kršćanskog rasta za mnoge koji su tamo pronašli utjehu i nadu. Pljesak novim blaženicama!

Ove prve nedjelje u listopadu u mislima smo s vjernicima okupljenim u svetištu Pompeji na molitvi Djevici Mariji. U ovom mjesecu obnovimo zajedno obvezu moliti krunicu.

Upućujem svoj pozdrav vama, dragi Rimljani i hodočasnici! Posebno pozdravljam vjernike iz Wépiona, biskupija Namur, u Belgiji; mlade iz Uzzana, u biskupiji Pescia; i djecu s teškoćama u razvoju koja su došla iz Modene u pratnji Malih sestara Isusa Radnika i volontera. Želim u vezi s tim spomenuti da se danas u Italiji obilježava Dan uklanjanja arhitektonskih barijera: svaki pojedinac može pridonijeti društvu u kojem se nitko ne osjeća isključenim. Hvala za vaš rad.

Svima želim ugodnu nedjelju. I djeci od Bezgrešne! I molim vas ne zaboravite moliti za mene. Dobar tek i doviđenja!